

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Γεωργιανὸ Ἀγιολόγιον

Ἰσχυρὰ Μηνύματα Πίστεως καὶ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἠθους*

Ὁ Ὅσιος Σίω, ἢ Ζίας ἢ Σίμων, ὁ Σπηλαιώτης τῆς Μγβίμε (ՅֻժՅՈՅՐՆՈ) γεννήθηκε στὴν Συρία. **Σ**ὲ ἡλικία δώδεκα ἐτῶν ἔγινε μαθητὴς τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ζενταζέني († Μνήμη: 7η Μαΐου) καὶ ἦταν μέλος τῆς Συνοδίας αὐτοῦ, ἡ ὁποία μετέβη, με προτροπὴ τῆς Θεοτόκου, στὴν Γεωργία κατὰ τὸν 5' αἰ.

Ὁ Ὅσιος ἱδρυσε τὴν Ἱερὰ Μονὴ Μγβίμε (τῶν Σπηλαίων) ἐν Σαρκινέτη, πλησίον τῆς Μτσχέτα, ὅπου ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη τὴν 9ην Μαΐου, ἀφήσας ὡς διάδοχον τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Ὅσιον Εὐάγριον († Μνήμη: 4η Φεβρουαρίου).

Ὁ Ὅσιος Σίω ὀνομάζεται «τὸ στήριγμα τῆς Ἰβηρίας, τὸ ὑπόδειγμα τῶν δακρύων καὶ τοῦ κατὰ Θεὸν πένθους».

Κατὰ τὸν Γεωργιανὸ ἱστορικὸ Μάρη Μπροσσὲ (10' αἰ.), τὴν Πέμπτη τῆς Τυρινῆς τὸ τίμιον Λείψανον τοῦ Ὁσίου παράδοξως ἐξήρχετο ἐκ τοῦ τάφου ἐν τῷ Σπηλαίῳ γιὰ νὰ προσκυνήσῃ ὁ εὐσεβὴς λαός.

Τὸ Θαῦμα αὐτὸ ἐπανελαμβάνετο κάθε χρόνο μέχρι τῆς βασιλείας τοῦ Σάχη τῶν Περσῶν Ναδῆρ (1736-1747), ὁ ὁποῖος διαπιστώσας τὴν γνησιότητα τοῦ Θαύματος, κατέστρεψε τὴν Ἱερὰ Μονὴ καὶ τὸν τάφον τοῦ Ὁσίου.

Οἱ Ὅσιοι Σίω Μγβίμε, Ἰωάννης Ζενταζέني καὶ Εὐάγριος.

Τοιχογραφία
Ι. Μ. Ἀκθαλὰ Ἀρμενίας.

(*) Μετάφρασις ἀπὸ Γεωργιανῆς πηγῆς. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Σχετικὰ μὲ τὴν δευτέραν αὐτὴν Μνήμη, τὸ Συναξάρι τοῦ Ὁσίου ἐμπλουτίσθηκε μὲ τὸ ἐξῆς πολὺν διδακτικὸν Θαῦμα.

* * *

Τὴν Πέμπτη τῆς Τυρινῆς, ὁ λαὸς τῆς Γεωργίας συγκεντρώθηκε στὴν Μονὴ τῶν Σηλαιῶν (Μγβίμε), περίπου 30 χλμ.. ἀπὸ τὴν πρώτη πρωτεύουσα Μτσχέτα.

Ἦσαν εἰθισταί, παρόντες ἦσαν ὁ Βασιλεὺς μαζί μὲ τοὺς Μεγιστᾶνες του καὶ ὁ Πρωθιεράρχης Σαρμιάν (Η΄ αἰ.), μὲ ὅλους τοὺς Ἐπισκόπους του.

Μέσα στὸ πλῆθος ἦσαν καὶ μερικοὶ Αἰγύπτιοι, Ἰακωβίται (Μονοφυσίται) τῆ πίστει, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Πρωτεύουσα, τὴν Τιφλίδα.

Ὅταν ἐκεῖνοι εἶδαν τὸν Καθολικὸν / Πατριάρχη, ἐπλησίασαν αὐτὸν καὶ τοῦ προσέφεραν μερικὰ δῶρα ἀπὸ τὴν χώρα τους. Ἄφου πῆραν τὴν εὐχή του, τὸν παρεκάλεσαν: «Ἁγιε Δέσποτα, καταξίωσον ἡμᾶς σήμερα νὰ κοινωνήσουμε ἀπὸ τὰ ἅγια χέρια σου». Ὁ δὲ Πατριάρχης, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ ποία ἦταν ἡ πίστις αὐτῶν, ἔδωσε διαταγὴ στὸ Διάκονό του νὰ τοὺς φέρῃ νὰ κοινωνήσουν στὴν διατεταγμένη ὥρα.

Τελέσθηκε ἡ Θεία Λειτουργία, ἦλθαν οἱ ἄνδρες Αἰγύπτιοι καὶ ἐκοινώνησαν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Καθολικοῦ Σαρμιάν.

Ὅταν ἐξῆλθαν τοῦ Ναοῦ, ἐκάλεσαν ἅπαντας τοὺς Προσκυνητὰς στὸ βασιλικὸν τραπέζι. Ἐπειτα ὁ Πατριάρχης ἀνεχώρησε γιὰ τὴν Μτσχέτα, διότι ἦταν ἀνάγκη τὴν ἐπομένη ἡμέρα νὰ τελέσῃ τὴν Θεία Λειτουργία γιὰ τοὺς κεκοιμημένους (Ψυχοσάββατο).

* * *

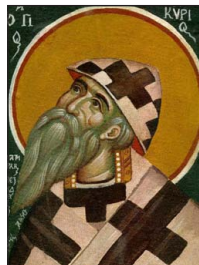
Τὴν νύκτα, ἐνῶ κοιμόταν ὁ Πατριάρχης Σαρμιάν, τοῦ ἐμφανίσθηκαν δύο ἄνδρες, θαυμαστοὶ στὴν ὄψι καὶ φοβεροί. Ὁ ἓνας ἦταν Ἀρχιερεὺς καὶ φοροῦσε στὴν κεφαλὴ του κάτι ποὺ ὠμοίαζε μὲ κουκούλιο. Ὁ δὲ ἄλλος ἦταν ἓνας ἡλικιωμένος Μοναχός, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε στὸ χέρι του μία ράβδο μὲ σταυρὸ στὸ ἐπάνω μέρος.

Στὴν θεὰ αὐτῆ, ὁ Σαρμιάν κατελήφθη ἀπὸ φόβο καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται ποιοὶ νὰ ἦσαν.

Τὴν ὥρα ἐκεῖνη, καθὼς συλλογιζόταν αὐτά, οἱ δύο ἐπισκέπτες τὸν ἐπλησίασαν καὶ τοῦ ἀφαίρεσαν βιαίως τὸν λευκὸ χιτῶνα¹ τὸν ὁποῖο φοροῦσε.

1. Στὸ ὄραμα, ὁ λευκὸς χιτῶνας συμβολίζει τὴν χάρι τῆς Ἀρχιερωσύνης.

Ἔπειτα, ὁ μὲν Ἀρχιερεὺς ἐξαφανίσθηκε, ὁ δὲ Μοναχὸς ἀπευθύνθηκε σὲ αὐτὸν λέγοντας: «ῥΩ Σαρμιαν, πῶς βλέπεις τώρα τὸν ἑαυτό σου;». Ὁ Σαρμιαν ἀπάντησε: «Σὰν νὰ μὲ εἶχαν ἐμπαίξει». «Καὶ σοῦ ἀρέσει αὐτό;». Ὁ Πατριάρχης ἀπάντησε: «ῥΟχι, καθόλου, διότι μοῦ ἀφαιρέσατε τὴν θεϊκὴ Χάρι ἀπὸ ἐπάνω μου».

Ὁ ἐμφανισθεὶς τοῦ εἶπε: «ῥΩ ἀδελφέ μου, σ' αὐτούς, οἱ ὅποιοι ἐγύμνωσαν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἀπὸ τὴν φύσι, τὴν πρᾶξι καὶ τὴν θέλησί Του τὴν ἀνθρώπινη καὶ ὡς Θεὸν τὸν ἔκαναν ἀπρόσιτο καὶ στὴν ἀνθρωπίνῃ φύσι Του δὲν ἀναγνωρίζουν τὴν θεϊκὴ Του δύναμι, σ' αὐτούς μετέδωσες τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ; Πόσο βαρύτερο εἶναι γιὰ τὸν Κτίστη καὶ Βασιλέα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς νὰ Τὸν γυμνώσουν ἀπὸ τὴν μία φύσι Του;».

Ὁ Πατριάρχης ἐρώτησε: «Μὰ γιὰ ποιόν μιᾶς, Κύριέ μου;!».

Αὐτὸς ἀπάντησε: «Γι' αὐτούς, ποῦ σοῦ προσέφεραν δῶρα καὶ τὰ δέχθηκες; αὐτὸ τόσο πολὺ ἐτύφλωσε τὴν καρδιά σου, ποῦ οὔτε τοὺς ἐρώτησες ποιοὶ εἶναι καὶ ποιά εἶναι ἡ πίστις τους. Μὲ τὸν τρόπο αὐτόν, περιεφρόνησες τὸν Νόμο τοῦ Θεοῦ, δέχομενος αὐτούς τοὺς βέβηλους αἰρετικούς. **Καὶ τώρα ὁ ἴδιος ἀπεγυμνώθης ἀπὸ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ**».

Τρόμος κατέλαβε τὸν Σαρμιαν ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ καὶ μὲ δυσκολία ἄρθρωσε: «Καὶ ἐσύ, Κύριέ μου, ποιός εἶσαι, ποῦ τόσο φροντίζεις γιὰ τὴν σωτηρία μου καὶ ποιός ἦταν αὐτὸς ὁ Ἐπίσκοπος, τὸν ὁποῖον εἶδα μαζί σου στὴν ἀρχή;».

Ὁ Γέροντας τοῦ ἀπάντησε:

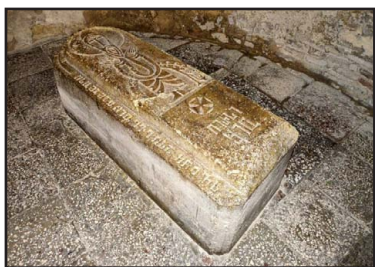
«Ὁ Ἐπίσκοπος ἦταν ὁ Κύριλλος, Ἀρχιποιμένας Ἀλεξανδρείας, ποῦ τόσο πολὺ ἐκοπίασε γιὰ τὴν Γνήσια Ὁρθόδοξο Πίστι, τὴν ὁποία σήμερα **ποδοπάτησες ἀσεβῶς**. Ἐγὼ ποῦ ὀμιλῶ μαζί σου, εἶμαι ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Σίω».

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἐξαφανίσθηκε.

* * *

Ὁ Σαρμιαν ἐξύπνησε καὶ δὲν μπορούσε πλέον νὰ κοιμηθῆ ἀπὸ τὴν μεγάλῃ ἀνησυχία του. Ἀυπήθηκε καὶ στενοχωρήθηκε βαθεῖα γιὰ ὅσα ἄκουσε.

Ἔδωσε ἐντολὴ νὰ συναχθοῦν τὸ ταχύτερο ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι στὸν Καθεδρικὸ Ναό. Καὶ τοὺς διηγήθηκε τὸ ὄραμά του **μετὰ πολλῶν δακρῶν**, παρακαλῶν αὐτούς **νὰ τὸν συμβουλευσοῦν πῶς**

Ὁ τάφος τοῦ Ὁσίου Σίω.

νὰ μετανοήση γιὰ αὐτό, τὸ ὁποῖο εἶχε διαπράξει.

Οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς ἔκριναν ἔτσι: **πρωτίστως, νὰ πάρη τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα ἔλαβε ἀπὸ τοὺς Ἰακωβίτες καὶ νὰ τὰ καύση ἔξω ἀπὸ τὶς πύλες τῆς πόλεως.**

Ἔπειτα, νὰ πάη ἐνωρὶς τὸ πρωῖ στὸ Μοναστήρι τοῦ Ὁσίου Σίω, νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Ἅγιο, ποὺ τοῦ ἐφανίσθηκε καὶ ἔπειτα γιὰ σαράντα ἡμέρες (δηλαδὴ τὶς ἡμέρες τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἐφ' ὅσον ἡ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Σίω ἐορτάζεται τὴν Πέμπτη τῆς Τυρινῆς καὶ ἐπλησίαζε ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή), μὲ πολὺ ἀυστηρὴ ἄσκησι νὰ δείξῃ εἰλικρινὴ μετάνοια. Καὶ εἶπαν οἱ Ἐπίσκοποι: «Ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς θὰ παρακαλέσῃ τὸν Θεὸ μὲ ἐκτενὴ προσευχὴ καὶ νηστεία, νὰ σοῦ συγχωρήσῃ τὸ παράπτωμα. Καὶ ἐὰν θελήσῃ ὁ ἀνεξίκακος Κύριος, θὰ δείξῃ σημεῖον, θὰ δώσῃ πληροφορία στὴν καρδιά μας γιὰ τὴν συγχώρησί σου».

Αὐτὴ ἡ ἀπόφασις ἄρесе στὸν Πατριάρχη καὶ ἀφοῦ ἔδωσε διαταγὰς γιὰ τὸν ἐορτασμὸ τῆς Τεσσαρακοστῆς, παρεκάλεσε ὅλους, νὰ προσεύχωνται γιὰ ἐκεῖνον.

* * *

Ἐγερθεὶς ἐνωρὶς τὸ πρωῖ, μετέβη στὸ Σπήλαιο τοῦ Σαρκινέτι² καὶ πεσὼν στὴν γῆ ἐνώπιον τοῦ μνήματος τοῦ Μακαρίου Σίω, μετὰ πολλῶν δακρῦων καὶ μὲ βαθεῖα μετάνοια, παρεκάλεσε τὸν Ἅγιο:

«**Πάτερ, ἀνάπεμψον τὶς ἅγιες πατρικὲς σου εὐχὰς πρὸν τὸν Κύριον καὶ παρεκάλεσε Αὐτόν, νὰ μὲ συγχωρήσῃ, διότι παρώργισα τὸν Θεὸν μὲ τὴν ἀμέλειά μου. Δὲν θὰ ἀναχωρήσω ἀπὸ ἐδῶ μέχρι νὰ λάβω τὴν βεβαιότητα, ὅτι συγχωρήθηκε τὸ σφάλμα μου».**

Παρέμεινε στὴν σπηλιὰ μὲ πολὺ προθυμία, κοπιᾶζων μὲ νηστεία καὶ προσευχὴ.

Ἔτσι ἐπλησίασε ἡ Ἐορτὴ τῆς Ἀγίας καὶ Ἐνδόξου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου (τὸ Πάσχα).

Ὁ Σαρμιάν, κεκοπιακῶς ἀπὸ τὴν ἄσκησι, ἀποκοιμήθηκε καὶ αἶφνης βλέπει τὸν ἑαυτό του στὸν Γολγοθά, ἰστάμενος ὀρθιος ἐνώπιον τοῦ Ἐσταυρωμένου Χριστοῦ.

Δύο ἄνδρες φοβεροὶ τὴν ὄψι τὸν ὑποβάσταζαν ἀπὸ δεξιὰ καὶ

2. Ἡ Σπηλιὰ τοῦ Σαρκινέτι ἔλαβε τὴν ὀνομασία αὐτὴ ἀπὸ τὰ ὀμώνυμα βουνά, ποὺ ὑπάρχουν ὀλόγυρα τῆς Μονῆς, τὰ ὄρη Σαρκινέτι.

ἀριστερά, τὸν ὠδήγησαν στὸν Ἐσταυρωμένο καὶ ζήτησαν ἀπολογία γιὰ τὴν διαπεπραγμένη ἁμαρτία.

Ὁ Πατριάρχης περιέβλεπε γύρωθεν, ἀναζητῶν κάποιον νὰ τὸν βοηθήσει, ἀλλὰ δὲν εὔρισκε. Κοιτάζων ὥραν ἱκανὴν, αἴφνης βλέπει τὸν ἔνδοξον Ἀρχιερέα Κύριλλον, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχε ἐμφανισθῆ πρὶν καὶ τὸν μακάριον Σίω, κρατοῦντα στὸ χέρι τὴν ἴδια ράβδο μὲ σταυρό.

Τοὺς εἰσήγαγαν μὲ μεγάλη τιμὴ· ἦταν ἡμφιασμένοι μὲ λαμπρὰ ἀστραφτερὰ ἐνδύματα. Παρουσιάσθηκαν ἐνώπιον τοῦ Ἐσταυρωμένου Χριστοῦ μὲ παρρησίαν καὶ ἄρχισαν νὰ ἐρωτοῦν Αὐτὸν γιὰ τὸν Σαρμιάν.

Ὁ Κύριος τοὺς εἶπε: «Βλέπετε πόσον ὑποφέρω ἀπὸ τὶς πληγὲς στὸν Σταυρὸν αὐτόν. Καὶ ἀπὸ ποιὸν ὑποφέρω τόσον καθημερινῶς; Ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς μου. Καὶ σὲ αὐτοὺς ὁ Σαρμιάν προσέφερε εἰς βρῶσιν τὸ Σῶμα μου καὶ εἰς πόσιν τὸ Αἷμά μου. Γιὰ τὸν λόγον αὐτόν, ὁ Σαρμιάν εἶναι ἀνάξιος συγχωρήσεως... Ὅμως χάριν εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὶς προσευχὲς σας, ἃς εἶναι συγχωρημένος. Ἀλλὰ εἶπατε εἰς αὐτόν, εἰς τὸ ἐξῆς νὰ εἶναι προσεκτικός...».

Οἱ ἔνδοξοι ἄνδρες ἐπλησίασαν τὸν Σαρμιάν καὶ τοῦ εἶπαν: «Ἀδελφέ, εἰς τὸ ἐξῆς διορθώσου καὶ νὰ εἶσαι προσεκτικός», καὶ τὸν ἐνέδυσαν πάλιν τὸν λευκὸ του χιτῶνα.

* * *

Ὁ Σαρμιάν συνῆλθε ἀπὸ τὸ ὄραμα καὶ ἡ καρδιά του ἐπλημμύρισε ἀπὸ χαρὰ. Ὅμως ἀκόμη ἀμφέβαλε μήπως τὸ ὄνειρο δὲν ἦταν ἀληθινό.

Ὅταν ἐξημέρωσε, παρουσιάσθηκε ὁ Ἐπίσκοπος Φίλιππος, ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὴν Σύνοδο τῶν Ἐπισκόπων, ὁ ὁποῖος παρέδωσε στὸν Πρωθιεράρχη Ἐπιστολή, ἡ ὁποία ἔγραφε τὰ ἐξῆς:

«Πρὸς τὸν μεγάλο Πρωθιεράρχη καὶ Δεσπότη μας Σαρμιάν. Χαῖρε! Τὰ τέκνα καὶ οἱ δούλοι τῆς Ἀγιωσύνης σου, ἔμεῖς ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποί σου, σὲ ἐνημερώνουμε νὰ μὴν ἐπιβαρύνῃς ἄλλο τὸ γερασμένο σῶμα σου, διότι οἱ μεσιτεῖες τοῦ Ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Σίω ἐξιλέωσαν τὸν Θεό. Ὁ Ὅσιος ἐφανίσθηκε σὲ πέντε ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἀναξίους δούλους σου καὶ στὸν καθένα εἶπε: “Ὁ Θεὸς συνεχώρησε εἰς τὸν Πατριάρχην Σαρμιάν τὴν ἁμαρτίαν του. Λοιπόν, χωρὶς καμμία ἀμφιβολία, καλέσατε τὸν Ποιμένα σας νὰ ἀναλάβῃ καὶ πάλι τὸ

λειτούργημά του”. **Ἡ** Ἀγιωσύνη σου ἄς δώση ἐντολὴ νὰ ἔλθουμε ὅλοι, γιὰ νὰ εὐχαριστήσουμε ἀπὸ κοινοῦ τὸν θαυματουργὸ Πατέρα Σίω».

Ἄφοῦ ἐδιάβασε τὴν Ἐπιστολὴ ὁ Σαρμιάν, εἰρήνευσε καὶ ἐκάλεσε ἅπαντας τοὺς Ἐπισκόπους καὶ ἅπαν τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. **Ὅ**λοι εὐχαρίστησαν τὸν Θεὸ καὶ τὸν θεράποντά Του Ὅσιο Σίω.

Εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης, ὁ Πατριάρχης διέταξε νὰ εἶναι ἀναμμένα πάντοτε μία κανδήλα καὶ ἓνα κερὶ στὸν τάφο τοῦ Ἀγίου Σίω.

*Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἀγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν!*

